

man læser Omstrivningen i dette Betænkningens post scriptum, Tillæg B., Sp. 924, 9de Linie forneden; thi der siges — Mindretallet indføres nemlig som talende — „vi ville under ingen Omstændigheder efterkomme den vedkommende Paragraf, selv om den maatte opfattes, som Flertallet gør det.“ Nej, opfattede vi den saaledes, maatte vi jo efterkomme den, og der kunde ikke være Tale om, at vi „under ingen Omstændigheder“ vilde gøre det. Men selv om den var langt mere begrundet, end vi tro, tro vi den dog ikke begrundet tilstrækkelig til, at vi ville kunne føre dens Konsekvenser ud i Livet. Endnu unøjagtigere har den ærede Ordfører i sin mundtlige Udtalelse i Gaar citeret os, idet han siger: „men vi tro paa den anden Side, at det er et uheldigt Standpunkt, han stiller sig paa“ — det er altsaa det Standpunkt, jeg indtager — „naar han siger, at han ikke vil opfylde denne Grundlovsparagraf, fordi den ikke behager ham.“ Det har jeg aldrig sagt; jeg var end ikke inde paa den Sag i Gaar i mit Foredrag, og jeg har jo ogsaa oplæst, hvad Mindretallet har sagt i Betænkningen, hvilket aldeles ikke gaar i den Retning. Vi have kun sagt, at vi kunne ikke være med til at føre dens Konsekvenser ud i Livet, selv om Flertallets Fortolkning var mere begrundet, thi den er dog for os langt fra begrundet nok. Jeg skal selvfølgelig afholde mig fra enhver Karakteristik af denne Omstrivning, men kun protestere imod, at der tillægges Mindretallet en saadan Anskuelse, at det ikke skulde ville være med til at føre en Grundlovsparagraf ud i Livet, selv om vi anerkendte, at den eksisterede, blot fordi det ikke behagede os. Jeg nedlægger i alt Fald en Indsigelse imod, at det skulde være vor Mening. Jeg skal slutte med at henvise til en Udtalelse af det ærede Flertal, som jeg, for ikke i Gaar at trætte Tinget med altfor mange Henviisninger, sprang over. Den findes i Tillæg B., Sp. 894, og lyder saaledes: „I Samlingen 1891—92 foreslog Folketingets Mindretal en Grundlovsforandring, og denne Udvej, der saa ofte har været antydet af Mænd af alle Partier, ere vi ogsaa principalt mest stemte for.“ Den Udvej, som saa ofte er foreslaaet, og som Mænd i alle Partier ere stemte for, er Flertallet altsaa ogsaa principalt mest stemt for. Det er netop den Udvej, som Mindretallet tillader sig at foreslaa i Dagsordenen, en Grundlovsforandring. Jeg gaar ud fra, at det, som Flertallet aabent og ærligt siger, at det principalt er mest stemt for, det vil det ogsaa stemme for.

Grundsen: Jeg tror ikke, at det vil lykkes det ærede Medlem, der nu satte sig, at vinde Tilslutning til den Paastand, at den af ham foreslaaede Dagsorden er i Overensstemmelse med Grundloven, eller at det overhovedet skulde være overensstemmende med Grundloven at blive staaende ved det nuværende Antal Medlemmer af Folketinget. Det er jo dog erkendt fra alle Sider — om ogsaa der kan være ganske enkelte, der, som det ærede Medlem, ikke ville gaa dertil — at skal Grundlovens Bud opfyldes, skal det ske paa den Maade, paa hvilken det foreliggende Regeringsforslag har søgt at opfylde det, eller i alt Fald paa en noget lignende Maade. Dette Standpunkt er forseglet af Flertallet i Folketinget i en lang Aarrække og ligeledes godkendt af Mindretallet i dette; af hvilket et Medlem selv har uarbejdet et lignende Forslag med 137 Kredse, om hvilket Mindretallet udtalte, at det var et Forslag, som var bygget paa Billigheds og Retfærdigheds Principper. Det er ligeledes anerkendt af Regeringen. Jeg hørte den ærede Minister i Gaar udtale paa samme Maade, at skal Grundloven ske Fyldest, kan det kun ske derved, at man søger Folketingskredsene Antal. Jeg tror derfor ikke, at det vil lykkes det ærede Medlem at faa Tilslutning til den Tanke, at en Forøgelse ikke behøves for at opfylde Grundlovens Bud, og navnlig tror jeg ikke, at den Dagsorden, som det ærede Medlem har foreslaaet, i sin Almindelighed vil kunne bringes i Overensstemmelse med Grundloven. Naar man ser hen til Slutningen, som gaar ud paa, at Indenrigsministeren skal bemyndiges til at foretage en Omfordeling af de 9 kjøbenhavnske Kredse, tror jeg, at det er i absolut Strid med Grundloven, der fordrer, at en Fordeling af Valgkredsene skal ske ved Lov. Jeg tror ikke, at en saadan Fordeling, som gøres administrativt af en Minister, paa nogen som helst Maade kan bringes i Overensstemmelse med Grundloven. Hermed er det for mit Vedkommende sagt, at jeg paa ingen mulig Maade vil være med til at godkende det ærede Medlems Opfattelse, lige saa lidt som jeg vil være med til at stemme for den Dagsorden, han foreslaar.

Jeg skal nu forlade dette Spørgsmaal og komme ind paa nogle Udtalelser i Almindelighed om det foreliggende Forslag. Den Tanke, der greb mig, da jeg saa Udvalgets Betænkning, var en vis Forbavelse over den ejendommelige Maade, hvorpaa Spørgsmaalet her er kommet til at foreligge. Det foreligger jo saaledes, at den Del af